

בש"פ 1463/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט העליון

בש"פ 1463/14

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

העוררת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים במ"ת 27638-09-13 מיום 24.2.2014 שניתנה על ידי סגן הנשיא, השופט מ' דרורי

תאריך הישיבה: כ"ו באדר א' התשע"ד (26.2.2014)

בשם העוררת: עו"ד מאיה חדד

בשם המשיב: עו"ד אלון אייזנברג

החלטה

1. ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים במ"ת 27638-09-13 מיום 24.2.2014 שנעתר לבקשת המשיב לעיון חוזר, והורה על שחרורו לחלופת מעצר בתנאים מגבילים.

עיקרי כתב האישום

2. ביום 15.9.2013 הוגש נגד המשיב כתב אישום בעבירות של נסיון למעשה סדום במשפחה, מספר עבירות של

מעשים מגונים במשפחה בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנים, והדחה בחקירה. על-פי כתב האישום, החל משנת 2011 ועד למחצית שנת 2013, ביצע המשיב, נשוי ואב לשבעה ילדים, שורה ארוכה של עבירות מין בבתו הקטינה, ילידת שנת 1997. בתחילת התקופה, בסלון הדירה או בחדרה של בתו, היה המשיב מרים את חולצתה ונוגע בחזה, כששאר בני הבית היו ישנים. בתו היתה מושכת את חולצתה כלפי מטה, אך המשיב היה מפשילה בחזרה, שואל אותה אם הדבר נעים לה, ובפחדה היתה משיבה לו שכן. לאחר מכן, הסלים המשיב את מעשיו והיה מוצץ את פטמותיה של בתו, מפשיל את חצאיתה ותחתוניה בכוח, גובר על מאבקה בו, ומחדיר את אצבעותיו לשפתי איבר מינה, תוך שהוא מכאיב לה. המשיב נהג להעביר את אצבעותיו על הדגדגן של בתו והיה מסביר לה כי "נשים אוהבות" זאת. בתו היתה מבקשת ממנו לחדול ממעשיו, משכה את ידו ממנה ואת חצאיתה מידי, אך המשיב בשלו, תוך שימוש בכוח, אלא אם היה מגיע אדם לבית או שבתו טענה כי היא עייפה ואז היה המשיב מניח לה. המשיב נכנס גם לחדר המקלחת בשעה שבתו מתקלחת, מסבן את גופה ומנגבו. בגמר הרחצה, היה מצמידה אל הקיר ומחדיר את אצבעותיו לשפתי איבר מינה. לעתים היה מציג בפני בתו את איבר מינו ומבקש ממנה לגעת בו, אך היא נגעלה וסרבה. מספר פעמים ניסה המשיב להחדיר את לשונו לפיה של בתו, אך היא כיווצה את שפתיה במטרה למנוע זאת ממנו. במשך חודשי-ימים בקיץ 2012 שהתה אשתו בחו"ל. בתקופה זו, בשעה שבה שאר הילדים ישנו, צפה המשיב בחדרו בסרט, ביחד עם בתו, נישק אותה על שפתיה, הסיר את חצאיתה וחולצתה, הפשיטה עד שהייתה עירומה לגמרי, ואז החדיר את אצבעו לאיבר מינה, העבירה על גבי הדגדגן ומצץ את פטמותיה. בעוד אשתו בחו"ל, יצא המשיב עם ילדיו לחופשה בטבריה. במהלכה ביקש מבתו לשכב לצדו ולקיים עמו מגע מיני, כשאחיה ישנו בחדר השני. בתו סרבה ואמרה למשיב שגבה "נשרף מהשמש", אך זה נגע בכתפיה והחל להסיר את חולצתה. בתו אמרה כי אינה רוצה בכך, וקמה מהמיטה, אך המשיב בשלו. היא פרצה בבכי, והמשיב אמר לה כי הוא כועס עליה. בתו נשכבה לצדו, וחרף החום הרב התעטפה בשמיכה. כשלושה ימים לפני שובה של אשתו מחו"ל, נשארה בתו לבדה עמו בדירה. המשיב העמיד את בתו על רגליה, דחף אותה לחדרו, הצמיד את גופה לארון, וניסה להפשיל את חולצתה. בתו התנגדה, אמרה למשיב כי אינה רוצה במעשיו, וניסתה להימלט אך מעדה על המיטה. המשיב תפס ברגליה, ובעוד היא בועטת ומתנגדת, אמר לה: "רק קצת". המשיב הפשיל את חצאיתה ותחתוניה של בתו, השכיבה על המיטה, פשט את בגדיו, ותוך כדי שהיא צועקת ובוכה, אמר לה כי אינו מתכוון לעשות לה את מה שהיא חושבת. בתו השתוללה וצעקה, בעוד המשיב מנסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה, ללא הצלחה, מחמת התנגדותה, ואז התלבש ועזב את החדר. המשיב אמר לבתו כי הוא עושה את מעשיו על מנת שיהיה לה טוב, וכי היא אינה צריכה להיפגע ממנו. לאחר מכן צפה המשיב במחשב בסרט פורנוגרפי וביקש מבתו לצפות עמו יחדיו, אך היא סרבה. יום לפני שובה של אשתו מחו"ל, לקח המשיב את בתו למועדון לילה. לאחר שחזרו הביתה, ביקש מבתו לעסות את גופו. היא סרבה, והמשיב אמר לה כי אם היא לא רוצה להנות אז "לפחות אני אהנה", לקח בקבוק של שמן תינוקות ונתן אותו לבתו על מנת שתעסה את איבר מינו. בתו אמרה לו כי היא נגעלת, אך זה התעקש והורה לה להעביר את ידה על איבר מינו במהירות, והיא עשתה כדבריו. בעת שהותה של אשתו בחו"ל, שאל המשיב את בתו האם היא יודעת כיצד באים ילדים לעולם. בתו השיבה בחיוב, והמשיב ביקש שתסביר לו כיצד. בתו התביישה לעשות כן, והמשיב אמר כי הוא יסביר לה, וכי בעתיד, כאשר תפגוש בחורים, תדע למה לצפות. לאחר מכן, הציג לה סרטים פורנוגרפיים במחשב, בחדר של אחותה, כשזו ישנה. סמוך ליום הולדתה ה-16 של בתו, בשבת, בשעה שישנה ואחיה שיחקו בחוץ, ניגש המשיב לחדרה, הבטיח לקנות לה מתנה, ושיחק איתה בקלפים. לאחר מכן ביקש ממנה לסגור את החלון והיא עשתה כדבריו. המשיב נשק על שפתיה ועל לחיה, הרים את חולצתה, היא התנגדה, אך המשיב שב והפשיל את חולצתה ונישק את פטמותיה, עד שהפסיק כששמע את הילדים מתקרבים.

3. על מנת לחמוק ממגעו של המשיב, היתה בתו מתחננת לאמה לצאת עמה אל מחוץ לבית, לביצוע קניות ומטלות אחרות, אך המשיב טען כי הוא זקוק לעזרתה בבית. בשעה שאשתו נעדרה מהבית, נהגה בתו להעמיד פני

ישנה, כדי לחמוק ממנו או שטענה כי היא עייפה ואז היה המשיב מניח לה. המשיב ביקש מבתו כי לא תספר על מעשיו לאיש. המעשים הללו הסתיימו סמוך ליום הולדתה ה-16.

הליכי המעצר והליכים נוספים

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המשיב, הוגשה גם בקשה להורות על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים. בבקשה נטען כי קיימות בידי המדינה ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, ובהן בין היתר עדויותיה המפורטות של בתו והודאתו של המשיב במיוחס לו במהלך שלבי החקירה הראשונים. המדינה הוסיפה וטענה כי העבירות ונסיבות ביצוען מקימות עילות מעצר סטטוטוריות מכוח סעיפים 21(א)(1) ו-21(א)(ג)(5) לחוק המעצרים, וכי אין כל חלופת מעצר אשר תוכל לאיין את המסוכנות הנשקפת מן המשיב. כמו כן נטען בבקשה כי המסוכנות מתעצמת בנסיבות העניין דן בשים לב לכך שלאחרונה הוגש נגד המשיב כתב אישום לבית משפט השלום בבאר-שבע בשל עבירות אלימות כלפי אשתו (ת"פ 13-08-42333).

5. ביום 15.9.2013 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד להחלטה אחרת, וכן על הכנת תסקיר מעצר. ביום 17.9.2013 הודיע ב"כ המשיב כי הוא מסכים לקיומן של ראיות לכאורה. ביום 17.10.2013 הוגש תסקיר תסקיר מעצר, אך שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחררו של המשיב לחלופת מעצר.

6. חרף האמור לעיל, הורה בית המשפט המחוזי ביום 4.11.2013 על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בתנאים מגבילים. נקבע, על-פי חוק המעצרים, כי חרף המסוכנות, יש לבחון האם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור בערובה ותנאי שחרור שפגיעתם בחירותו פחותה. הוחלט כי המשיב ימצא ב'מעצר-בית' מלא בישיבה בירושלים. לבקשת המדינה, שהודיעה על כוונתה לערור על ההחלטה, הורה בית המשפט המחוזי על עיכוב ביצוע השחרור למשך 48 שעות.

7. בהחלטה מיום 10.11.2013 קיבל בית משפט זה (השופט א' רובינשטיין) את ערר המדינה על החלטת בית המשפט המחוזי הנ"ל (בש"פ 7535/13) וקבע כי אין מקום לאשר את החלופה הנ"ל וכי על המשיב להישאר במעצר. "לא במהרה יסטה בית משפט מהמלצה לא חיובית של שירות המבחן... עסקין בסיטואציה רגישה במיוחד, ונוכח האמור בתסקיר שירות המבחן באשר למסוכנות המשיב, כך שבעתיים" (שם, פסקה י"ד). עוד נקבע כי בתוך 15 יום יונח תסקיר עדכני לפני בית המשפט המחוזי באשר לחלופת המעצר בישיבה, וכי "כמובן ניתן להציע חלופות נוספות", הדוקות ביותר, ובכפוף לאיזוק אלקטרוני (שם, פסקה ט"ו).

8. ביום 1.12.2013 הוגש לבית המשפט המחוזי תסקיר מעצר עדכני בהתייחס לחלופה הנ"ל. שירות המבחן התרשם כי "מדובר בחלופת מעצר פרטית אשר אינה עומדת בקריטריונים של פיקוח הולם ואינה מהימנה... אנו מעריכים כי החלופה אינה הולמת לרמת הסיכון בינונית-גבוהה ועל רקע כך לא נוכל להמליץ על ישיבת... כחלופת מעצר מתאימה... חלופה זו לא נמצאה מתאימה על רקע הערכה של רמת פיקוח ודיווחים לא מתאימים של הגורמים המפקחים". שירות המבחן חזר על עיקרי דבריו מתסקיר המעצר מיום 17.10.2013: "מדובר בעצור שטרם מעצרו הנוכחי שהה בתנאים מגבילים בגין עבירות אלימות כלפי אשתו לכאורה. כיום מבטא גישה קורבנית, עסוק במצוקה אישית שלו בלי יכולת לראות את צרכי הקורבן וכמו כן מרבה להתקשר מבית המעצר ולהטריד טלפונית את בני המשפחה. דבר אשר להערכתנו מגביר את רמת הסיכון לשיבוש ההליכים המשפטיים ומצביע על אי יכולתו לעמוד באי

יצירת קשר עם המתלוננת". לפיכך נמנע שירות המבחן מלבוא בהמלצה על חלופת מעצר.

9. ביום 3.12.2013 הורה בית המשפט המחוזי, על רקע התסקיר הנ"ל, כי "המשיב ימשיך להימצא במעצר עד תום ההליכים נגדו". ברם, נקבע כי "על פי הדין, זכאי המשיב להגיש בקשה לעיון חוזר, שתידון על פי התנאים המקובלים, בהנחה שאכן מוצעת חלופה הולמת, בבקשה לעיון חוזר, שיש בה כדי לאיין את המסוכנות ו/או להתמודד עם האמור בהחלטתי ובהחלטת בית המשפט העליון".

10. ביני לביני, ביום 5.1.2014, הגיש ב"כ המשיב בקשה לבית המשפט המחוזי להורות לשירות המבחן לבחון חלופת מעצר נוספת לפיה ישהה המשיב ב'מעצר בית' בדירת מגורים, בפיקוחם של שלושה ערבים, ובהם גם אחיו שבעבר נמצא כשיר לשמש כמפקח על המשיב במסגרת החלטת בית משפט השלום בבאר-שבע בקשר לעבירות אלימות כלפי אשתו (מ"ת 42338-08-13). ביום 9.1.2014 הורה בית המשפט המחוזי כי "שירות המבחן יכין תסקיר מעצר משלים, המתייחס לחלופה המנויה בבקשה" עד ליום 29.1.2014.

11. ביום 26.1.2014 הוגש "תסקיר מעצר משלים" ביחס לחלופת המעצר החדשה, ובפרט ביחס לשלושת המפקחים שהוצעו בגדרה. בפתח התסקיר צויין כי משיחה שקיימו גורמי שירות המבחן עם אשתו של המשיב "עולה כי קיים פער גדול בין רצונו... בשלום בית ובשיקום נישואיו לבין היותה נחושה בדעתה לסיים נישואיהם... פער זה הנו פרמטר מגביר סיכון". באשר לחלופת המעצר לגופה, שירות המבחן התרשם כי המפקח הראשון "אינו מבין את משמעות הפיקוח ואת גודל האחריות, בשל הערכתנו כי מונע משיקולים זרים, לאור גילו הצעיר [23 שנים - נ' ס'] והעדר היכרות מוקדמת עם הנ"ל לא יוכל להוות עבורו דמות סמכותית המציבה גבולות ברורים"; לגבי המפקח השני, "כאשר הוסברה לו משמעות הפיקוח וגודל האחריות, השיב כי אינו מוכן לקבל עליו את תפקיד המפקח והאחריות הכרוכה בו. להערכתנו, לאור חוסר רצונו לשמש כמפקח, לאור גילו הצעיר והעדר היכרות מוקדמת עם הנ"ל לא יוכל להוות עבורו דמות סמכותית המציבה גבולות ברורים". באשר למפקח השלישי, אחיו של המשיב, צויין בתסקיר כי נעשתה אליו פנייה אך זה בחר שלא להגיע לפגישה בשירות המבחן. תסקיר המעצר המשלים חזר על דברים מתסקיר המבחן מיום 17.10.2013 (ראו פסקה 8 לעיל). לסיכום, צויין כי "לאור הערכה כי קיימת רמת סיכון גבוהה, לאור תיק האלימות הקודם כלפי אשתו, הפער הקיים בין רצונו בשלום בית לצד רצונה של אשתו להתגרש, בשל דיווחים מצד אשתו על הפעלת לחץ כלפיה מצד בני משפחתו של המשיב לצד עמדתם המגוננת, בשל העדר חלופות מתאימות כאשר אין ביכולתן של החלופות המוצעות להפחית את המסוכנות, אין אנו באים בהמלצה לשחררו לחלופת מעצר".

עיקרי החלטת בית המשפט המחוזי

12. ביום 24.2.2014 התקיים דיון לפני בית המשפט המחוזי, במהלכו הודיע ב"כ המשיב על גירושי המשיב מאשתו, והציג הסכם גירושין וכן גם את החלטת בית הדין הרבני מיום 20.2.2014 לפיה ניתן תוקף של פסק דין להסכם הגירושין. בית המשפט המחוזי קבע כך: "אני ער לכך כי בתיק זה היו דיונים רבים, כולל תסקירים שליליים... אולם, מבחינתי חל שינוי מהותי בכך שלפני מספר ימים, ביום כ אדר א תשע"ד (20.2.14) ניתן גט, ולכן כל החשש של עוינותו של המשיב כלפי אשתו, האלימות שהייתה כלפיה והלחץ שהיא טוענת שמופעל מצד המשיב כלפיה, כל אלה הם מאחורינו, לאחר הגט". לפיכך, שוכנע בית המשפט המחוזי כי יש ליתן הזדמנות לערבים/מפקחים המוצעים על ידי המשיב להשמיע את דבריהם "כדי לגבש עמדה האם ניתן לומר שהחלופה המוצעת... עונה לדרישות סעיף 21 לחוק האמור" [לחוק

13. בתום הדיון הנ"ל, ולאחר שמיעת הערבים/מפקחים, נעתר בית המשפט המחוזי לבקשת המשיב לעיון חוזר והורה על חלופת מעצר בתנאים המגבילים הבאים:

"א. מעצר בית מלא ב...

ב. בכל רגע נתון יהיו בדירה אחד מבין שלושת הערבים/מפקחים, שהם...

ג. כל אחד מן הערבים המפקחים וכן המשיב עצמו, יפקיד סך של 2,500 ₪ (סך כל ההפקדות 10,000 ₪) ויחתום על ערבות בסך 5,000 ₪ (סך כל הערבויות 20,000 ₪).

ד. כל אחד מן הערבים המפקחים וכן המשיב עצמו יחתמו על טופס ערבות כמקובל, כאשר בנוסף לנוסח המופיע בטופס, תתווסף ההוראה הבאה: נאסר בזה על המשיב ליצור כל קשר טלפוני עם מי מבני משפחתו, לרבות אשתו וילדיו (אין בכך כדי למנוע ממנו כדי ליצור קשר עם אחיו ואחיותיו ואמו).

ה. בנוסף לכך ידאג... בעל הדירה, כי בדירה יותקן קו טלפון בזק, שיאפשר איזוק אלקטרוני.

ו. רק לאחר אישור מחלקת האיזוק האלקטרוני יבוצע השחרור על ידי קצין משטרה/קצין שב"ס, שיוצג בפניו כתבי הערבות ואישורי הפקדות הכספים".

14. בית המשפט המחוזי ביסס את החלטתו בעיקר על רקע העובדה כי "בדיון האחרון שהתקיים ביום כט שבט תשע"ד (30.1.14) חל שינוי אצל המשיב. הוא הביע נכונות לתת גט לאשתו. באותה החלטה (פיסקה 5, עמ' 33) כתבתי את הדברים הבאים: 'במהלך הדיון היום הבנתי מן המשיב כי הוא מוכן לתת גט לאשתו. עניין זה בעל חשיבות לגופו, וגם יש לו השלכה לגבי מידת הסיכון של המשיב, כפי שעולה מן התסקיר". באשר להסכם הגירושין ולהחלטת בית הדין הרבני הנ"ל, ציין בית המשפט המחוזי כי הוא "רואה לכך חשיבות עצומה, הן לגוף העניין והן לעניין המסוכנות" (שם, פסקה 12).

15. באשר למפקחים שהוצעו בגדרי החלופה הנ"ל, ציין בית המשפט המחוזי כי הוא ער לכך שבתסקיר שירות המבחן נאמר ביחס למפקח הראשון כי אינו מבין את משמעות הפיקוח וגודל האחריות לאור גילו הצעיר. עם זאת, נחה דעתו של בית המשפט המחוזי, "כי עצם נכונותו להעמיד את הדירה לרשות חלופת המעצר נובע ממניע חיובי, כלשונו, חלק מרצון ל'פדיון שבויים'. אני ער לכך כי אכן הוא בן 23 ואילו המשיב, בן 45, כמעט פי שתיים מגילו. מכל מקום, הוא עדיין יכול להיות אחד משלושת הערבים והמפקחים". באשר לשני המפקחים הנוספים שהעידו, נקבע כך: "שמעתי אותם בכובד ראש והגעתי למסקנה כי אף הם מתאימים לשמש ערבים ומפקחים, גם אם מצבם הכלכלי אינו מזהיר". בית המשפט המחוזי נימק את התוצאה אליה הגיע בכך שממילא שני המפקחים הנ"ל עברו זה מכבר את "כור ההיתוך של בית המשפט ושירות המבחן", ואושרו על ידי שני בתי משפט שונים בשני אירועים נפרדים, בלתי תלויים זה בזה (מ"ת 40304-01-10; 42338-08-13).

16. לאור האמור לעיל, "ואם נוסיף לכך את הערב השלישי (ראו פסקה 15 לעיל), ובנוסף לכך את האיזוק האלקטרוני כפי שקבע כב' השופט רובינשטיין", הגיע בית המשפט המחוזי לכלל מסקנה כי "לפנינו חלופה הולמת". עוד ציין בית המשפט המחוזי כי "ייתכן ולא הייתי נענה לחלופה זו לפני זמן. אולם, עתה, לאחר הגירושין, לפחות רכיב אחד

של המסוכנות, הקשור למתח בין המשיב לבין אשתו - הוסר". בשולי דברי החלטתו, התייחס בית המשפט המחוזי לנושא נוסף המוזכר בתסקיר שירות המבחן והוא שיחות הטלפון של המשיב אל משפחתו, וקבע כך: "גם בעניין זה נחה דעתי כי לאחר הגירושין, החשש לשיחות הטלפון נמוג. בכל מקרה, אני קובע כחלק מתנאי השחרור לחלופת המעצר, הוראה האוסרת על המשיב להיות בקשר טלפוני עם מי מבני משפחתו, במובן זה שדין שיחת טלפון כדין יציאה מחלופת המעצר לעניין ההפרה והחזרתו למעצר תחת סורג ובריח". לבקשת ב"כ המדינה, הורה בית המשפט המחוזי על עיכוב ביצוע החלטתו למשך 48 שעות, וציין כי "אם תודיע ב"כ המדינה לבית משפט זה כי הוגש ערר לבית המשפט העליון, תוך 48 שעות, יעוכב הביצוע עד לתום הדיון בבית המשפט העליון".

דיון והכרעה

17. נקודת המוצא, כפי שציין השופט א' רובינשטיין בהחלטתו הנ"ל מיום 10.11.2013, היא כי אין חולק על עילת המעצר, ועל המסוכנות הרבה הנשקפת מן המשיב לאור המעשים הקשים המיוחסים לו (שם, פסקה י"א). יחד עם זאת, "לא ננעלה לכאורה הדלת לחלופות מעצר, אף כי נוכח רכיבים כמו חוסר תובנת המשיב, ההטרדות הטלפוניות וחשש הבת מן השיבה הביתה, יש לבחון חלופה הדוקה" (שם, שם).

18. לאחר שעיינתי בערר על צרופותיו, שמעתי את טענות ב"כ הצדדים מזה ומזה בעל-פה, נתתי דעתי על תסקיר שירות המבחן ועל מכלול נימוקיו של בית המשפט המחוזי, הגעתי לכלל מסקנה כי דינו של הערר להתקבל.

19. ראשית, לא שוכנעתי כי המפקחים אכן מתאימים לשמש כדמויות סמכותיות די הצורך עבור המשיב מן הסיבות המנויות בתסקיר המעצר שהוגש ביום 26.1.2014. הגם שתסקיר שירות המבחן הוא בגדר המלצה בלבד לבית המשפט - חשובה ומקצועית, אך אינה מחייבת - מקובל עלינו כי לא בנקל יסטה בית המשפט מהמלצה שלילית מעין זו שבכאן (ראו למשל: בש"פ 2244/10 מורזחנוב נ' מ"י (1.4.2010), בפסקה 7 להחלטת השופט ח' מלצר; בש"פ 6626/10 פלוני נ' מ"י (21.9.2010), בפסקה 7 להחלטת השופט ע' פוגלמן). בית המשפט המחוזי קבע כי על אף ששירות המבחן נמנע בתסקיר המעצר מיום 26.1.2014 מהמלצה חיובית לשחרורו של המשיב, הרי שלאחר שמיעת הערבים והמפקחים שהוצעו, הדעת נותנת כי יש להורות על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בתנאים מגבילים. ברם, על רקע ההתרשמות הלא-חיובית של שירות המבחן, התרשמות שנתן בה כמה וכמה סימנים, אין די בהנמקת בית המשפט המחוזי באשר לטיבם והתאמתם של שניים מהמפקחים. להסתייגותו של שירות המבחן במסגרת התסקיר הנ"ל, שנגעו בין היתר לגילו הצעיר של אחד מן המפקחים, לכך ש"יתכן כי מונע ומופעל משיקולים זרים", וכן לעובדה כי מפקח נוסף, אחיו של המשיב, כלל לא התייצב לפגישה בשירות המבחן, לא ניתן לטעמי משקל מתאים בהחלטת בית המשפט המחוזי. מסופקני אם מפקח צעיר בן 23, מחצית מגילו של המשיב, מסוגל להציב גבולות ברורים די הצורך לפני המשיב. הסברו כי הוא מוכן להעמיד את דירתו למען שחרורו של המשיב מחמת רצונו ב"פדיון שבויים", כדבריו, מעלה גם הוא ספקות לגבי מודעותו והבנתו את חומרת המעשים המיוחסים למשיב, שלגביהם הוסכם כאמור כי ישנן ראיות לכאורה להוכחתם. המודעות וההבנה נחוצים לשם הבטחת פיקוח הולם, ובלעדיהם אין; אי-התייצבות אחיו של המשיב, הוא הכוח המניע לכינונה של חלופת המעצר הנ"ל ולגיוסם של המפקחים והרתמותם לעניין, לפגישה בשירות המבחן, מעידה על חוסר רצינות מספקת. דינו בהפנייה לפרוטוקול חקירתו מיום 24.2.2014 שבה לא הכחיש כי קיימת אפשרות שהמשיב יבחר לברוח מן המשמורת. על-פי תסקיר שירות המבחן רמת הסיכון מפני המשיב היא ברמה בינונית - גבוהה, שירות המבחן לא בא בהמלצה לשחררו לחלופת המעצר הנ"ל, ועל כן הכרח הוא למצער להקפיד עד מאד, ועל

חלופת המעצר להיות הדוקה יותר על מנת שתסכון.

20. שנית, לדידי, אין במתן הגט ובנסיבות שבהן ניתן, כדי להפיג את המסוכנות הנשקפת מן המשיב במידה שיכולה להניח את הדעת, הגם שעמדתו של בית המשפט המחוזי נתמכת קמעא בתסקיר שירות המבחן מיום 26.1.2014 בגדרו צוין כי הפער בין רצונו של המשיב בשלום בית לבין נחישותה של אשתו לסיים את נישואיהם "הנו פרמטר מגביר סיכון". בית המשפט המחוזי ציין כי "כל החשש של עוינותו של המשיב **כלפי אשתו**, האלימות שהייתה **כלפיה** והלחץ שהיא טוענת שמופעל מצד המשיב **כלפיה**, כל אלה הם מאחורינו, לאחר הגט" [ההדגשות הוספו - נ' ס']. ברם, ברי כי מסוכנותו של המשיב בנסיבות העניין דנן אינה כלפי אשתו בלבד, ולא נובעת רק מאלימות, אלא גם מחמת העיסוק האובססיבי במין. ממילא, אין בניתוק הקשר הזוגי בין המשיב לבין אשתו כדי להפיג את החשש בתחום המיני, במישור היחסים מול בתו וכלפי אחיותיה, בכלל זה ביצירת קשר טלפוני עמה. מן התסקירים עולה כי הבת מעבירה ימים ארוכים בבכי, והאפשרות שהמשיב יחזור לבית המשפחה מדירה שינה מעיניה ומקשה על תפקודה היומיומי. אחרי סאת הייסורים שחוותה לכאורה, יש להבטיח שתהיה מוגנת, שתחוש ביטחון. שומה לעשות להבטחת שלומה; לא רק לגוף אלא גם לנפש.

21. לבד מן החשש הנ"ל לשלומה של הקטינה, הרי שהתסקיר השלילי באשר לחלופת המעצר הנ"ל, רמת המסוכנות של המשיב, התנהגותו המטרידה כלפי בני המשפחה גם מתוככי בית המעצר, התובנה הלקויה, ההסתייגויות באשר למפקחים, כל אלה גוברים במשקלם על מתן הגט, עם כל חשיבותו להפחתה מסויימת ברמת המסוכנות. בית המשפט המחוזי שם את עיקר יהבו על מתן הגט ועל הפחתת המסוכנות כפועל יוצא מכך. גבי דידי, אין די בכך. החלופה שמדובר בה אינה מניחה את הדעת. לפיכך החלטתי לקבל את הערר, לבטל את החלטת בית המשפט המחוזי, ולהורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים.

ניתנה היום, ל' באדר א' התשע"ד (2.3.2014).

שׁוֹפֵט